

[Parkov.]

land, Letland og Polen, større nu end tidligere. Indtræder der en Konflikt mellem Øst- og Vestmagter, vil den til en Begyndelse forme sig som et Forsøg paa at komme i Besiddelse af Adgangene til Østersøen, enten med den Hensigt at lukke dem, eller for den anden Parts Vedkommende med den Hensigt at holde dem aabne.

Men dette Kapløb vil uvægerligt medføre, at Danmarks Neutralitet kommer i Fare; thi Herredømmet i Østersøen er af vital Betydning for begge Parter, og varig Besiddelse af dette Herredømme og Adgangene til Østersøen kræver midlertidige Støttepunkter i Land.

Saaframt vi derfor ikke i Tide selv tilvejebringer et Neutralitetsværn af et saadant Omfang og en saadan Styrke, at et Angreb paa os ikke byder Fordele, der staar i rimeligt Forhold til den med Angrebet forbundne Risiko, vil en saadan Indtrængen paa vort Landomraade kunne ventes og som Følge deraf Krigen kunne blive ført ind paa vore Enemærker.

Men et saadant Værn evner vi baade i den ene og den anden Henseende at stille paa Benene. Vi har Raad dertil, baade hvad den økonomiske Side og den personlige Byrde angaar: Spørgsmaalet er, om vi har Raad til at lade være.

Efter vor Formening følger i dette Forhold Pligter og Rettigheder hinanden, og vil vi som Medlem af Folkenes Forbund drage Nytte af Rettighederne, maa vi ogsaa vedkende os Pligterne. Dertil hører bl. a., at vi bøjer os for Haagerkonventionens Bestemmelser og erkender vor Pligt til at væge os mod Neutralitetskrænkelser. Det vil vi ikke være i Stand til gennem det foreliggende Lovforslag, og derfor kan vi ikke deltage i dets Behandling. Folkeforbundet betyder og kræver Solidaritet, og den vil vi ikke bryde.

Hvilke Foranstaltninger skal vi da træffe? I de fleste, og vel i øvrigt i alle, Tilfælde vilde vi faa Spørgsmaalet besvaret paa betryggende Maade ved at henvende os til den ansvarlige Sagkundskab. Hvis vi til Eksempel skal bygge en Bro over Lille Bælt, spørger vi selvfølgelig de sagkyndige Teknikere og Ingeniører til Raads og følger deres Anvisninger. Vi er klar over, at der maa ikke løbes nogen Risiko for Broens Sammenstyrtning. Men gælder det Landets Selvstændighed, dets fremtidige Eksistens, har man efter den nuværende Regerings Mening ingen Brug for den ansvarlige land- og sømilitære Sagkundskab, da viger man ikke tilbage for selv uden saglig Indsigt at træffe

Afgørelser, skønt disse kunde blive skæbnesvangre netop for den ofte paaberaabte Suverænetet og den dermed følgende Uafhængighed. I en saadan Handlemaade har vi hverken Lod eller Del.

Der følger efter min Formening et meget stort Ansvar med den Stilling, den højtærede Udenrigsminister med sin sædvanlige Selvsikkerhed har taget til Henstillingen om en Tankeudveksling med vore nordiske Frændefolk om Omfanget af de internationale Militærforpligtelser og Midlerne til deres Opfyldelse. Det ligger imidlertid udenfor Ministerens Evner og Magtomraade at hindre, at en Drøftelse som den omtalte optages i Pressen og paa Møder. Det har allerede fundet Sted og vil sikkert blive fortsat i stigende Grad.

Alt, hvad der kan hindre, at Danmark bryder ud af Rækken af de Stater, som opretholder et virksomt Værn for deres nationale Selvstændighed og til loyal Opfyldelse af deres mellemfolkelige Forpligtelser, vil faa vor ubetingede Støtte. Ogsaa under Hensyn hertil og for at ikke den Dom skal fældes over Danmark, at her hos os gjordes Begyndelsen til Brudet paa Gensidigheden, er vor Stilling til Lovforslaget — som i øvrigt var ventet af Regeringspartierne, og det tjener os til Ære — givet. Vi anser Lovforslaget for uegnet til videre Forhandling.

Men hvad vil vi da? Et foreløbigt Svar har vi givet ved det Ændringsforslag; vi i sidste Samling indgav til det af den daværende Regering forelagte Lovforslag om et Neutralitetsværn, da dette Lovforslag var til Forhandling i det af Folketinget nedsatte Udvalg. Men det var ikke muligt at naa at faa det saaledes gennemgaaet i Enkelt-heder, at vi vilde gaa ind for det som Helhed i dets daværende Skikkelse, og derfor havde vi til disse Ændringer føjet Forslag om, at der skulde indføres almindelige Bestemmelser.

Efter disse almindelige Bestemmelser skulde Ministeren bemyndiges til at lade Luftstationer med Tilbehør etablere snarest gør ligt, endvidere til at ordne Tilvejebringelsen af Flyvemateriel til Hær og Flaade, eventuelt gennem fælles Værksteder, og til at undersøge Muligheden for fælles Uddannelse af Hærens og Flaadens Flyvere. Dernæst ønskede vi undersøgt, om ikke Hæren udelukkende burde bestaa af Linieformationer, og desuden andre Forhold oplyst, herunder den civile Befolknings Beskyttelse mod Luft- og Gasangreb.

Vi har siden da fortsat vore Overvejelser og er i store Træk kommet til Overbevis-